

Arrest

nr. 335 117 van 29 oktober 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 29 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 juni 2025.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Palestijnse afkomst te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 23 april 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 14 juni 2023 de vluchtelingenstatus toegekend werd en dat zij in het bezit gesteld werd van een Griekse verblijfsvergunning geldig tot en met 13

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. De situatie is niet van die aard te zijn dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit neemt niet weg dat er in Griekenland sprake is van een zeer precarie situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of

waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Tijdens het persoonlijk onderhoud haalt verzoekende partij aan dat zij zowel met medische als met psychologische problemen kampt. Hij had schurft en verklaart te lijden aan haaruitval, hypotensie, buikpijn, pijn in benen en voeten (NPO, p. 10). Ter staving van haar medische problemen legt verzoekende partij foto's van haar medicatie voor, alsook medische documenten uit Koeweit, bloedresultaten en medische documenten van het Rode Kruis in België. Er wordt niet ontkend dat verzoekende partij medische problemen heeft. Echter, uit de voorgelegde medische documenten noch uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud kan worden afgeleid dat zij kampt met medische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Bovendien toont verzoekende partij niet in concreto aan dat ze in Griekenland geen toegang had tot medische zorgen. Zij verklaarde immers dat zij schurftmedicatie kon bekomen bij een apotheek (NPO, p. 10). Uit haar verklaringen blijkt voorts niet dat verzoekende partij een ernstige inspanning heeft geleverd om medische zorgen te verkrijgen, noch dat zij bij een terugkeer naar Griekenland geen toegang zou hebben tot medische zorg. Bovendien blijkt uit niets en verzoekende partij toont niet aan dat zij, om redenen voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in Griekenland geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg.

Verzoekende partij laat verder na om documenten voor te leggen die haar psychologische problematiek staven, zodat haar psychologische problematiek louter berust op blote beweringen waaruit niet kan worden opgemaakt dat haar psychische problemen dermate ernstig zijn dat zij haar terugkeer naar Griekenland in de weg zouden staan, of dat deze problemen belangrijke negatieve gevolgen zouden hebben op het vlak van haar zelfredzaamheid en autonomie. Er kan ook niet blijken dat de verzoekende partij momenteel wordt opgevolgd door een psycholoog of psychiater. Deze vaststellingen doen aldus afbreuk aan de ernst van haar vermeende mentale problematiek. Hoewel er niet betwist wordt dat de situatie in Gaza een psychologische impact kan hebben op de verzoekende partij, kan, gelet op het voorgaande, niet blijken dat de verzoekende partij persoonlijk dermate zware psychische problemen ondervindt dat deze haar zelfstandig functioneren beïnvloeden.

Op basis van bovenstaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5. Verzoekende partij is een veertig jarige man zonder bijzondere kwetsbaarheid. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 14 juni 2023 de vluchtelingenstatus toegekend werd en dat zij in het bezit gesteld werd van een Griekse verblijfsvergunning geldig tot en met 13 juni 2026 (administratief dossier, map 6, landeninformatie, Antwoord Hellenic Republic 1 april 2024; Eurodac Marked Record van 29 januari 2024). Het verstrijken van de geldigheid van deze verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond. Waar zij in het verzoekschrift aanvoert dat er geen enkele garantie zou zijn dat haar verblijfsvergunning nog geldig is of kan worden verlengd, staat dit haaks op de stukken uit het administratief dossier. In het kader van de huidige procedure heeft zij immers zelf haar Griekse verblijfsvergunning neergelegd, waarop de geldigheidsduur duidelijk vermeld staat (Map 6 – documenten, stuk 1, Griekse verblijfsvergunning). Verzoekende partij kan in het verzoekschrift aldus niet dienstig verwijzen naar de algemene informatie betreffende de moeilijkheden bij het hernieuwen en verlengen van Griekse verblijfsdocumenten aangezien haar verblijfsvergunning op heden geldig is en zij bij terugkeer naar Griekenland over een geldige verblijfsvergunning zal beschikken.

6. Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Allereerst stelt het CGVS op goede gronden vast dat verzoekende partij nooit de intentie heeft gehad om langdurig in Griekenland te verblijven, wat blijkt uit het feit dat zij geen inspanningen heeft geleverd om de Griekse taal aan te leren (NPO, p.10). Uit de stukken blijkt voorts dat haar echtgenote specifiek wenste dat zij naar België zou reizen (NPO, p.8). Verzoekende partij verklaart bovendien zelf dat zij slechts korte tijd in Griekenland verbleef en het land reeds vier maanden na het verkrijgen van haar paspoort heeft verlaten (NPO, p.8). Het is voor verzoekende partij dan ook niet mogelijk om op basis van zulk kortstondig verblijf na het verkrijgen van internationale bescherming en de juiste documenten, conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland. Deze omstandigheden duiden erop dat er geen sprake was van een oprechte intentie om in Griekenland een duurzaam bestaan op te bouwen, wat de geloofwaardigheid van de door haar gestelde pogingen om aanspraak te maken op de rechten en voordelen verbonden aan de internationale bescherming in Griekenland, aanzienlijk relativeert.

Wat betreft de aangehaalde moeilijkheden van verzoekende partij om werk te vinden, wordt in de eerste plaats vastgesteld dat zij effectief in staat was om te werken. Zo was zij gedurende enkele maanden werkzaam als timmerman bij een Syrische werkgever, een betrekking die zij via een vriend had verkregen. Daarbij werd zij echter financieel bedrogen en niet volledig vergoed (DVZ: Bijkomende vragen M-status; NPO, p. 8-9). Na het voorval heeft verzoekende partij immers geen verdere stappen ondernomen om nieuw werk te zoeken, reeds drie dagen later verliet zij Griekenland en reisde zij naar België (NPO, p. 9). Inzake de door verzoekende partij aangehaalde moeilijkheden om huisvesting te verkrijgen, blijkt uit het administratief dossier dat zij aanvankelijk in een studio kon verblijven. Omdat zij echter onvoldoende werd vergoed door haar Syrische werkgever, was zij niet in staat de huur te betalen, met als gevolg dat zij na een maand uit de studio werd gezet (NPO, p. 9-10). Het is opvallend dat verzoekende partij geen nieuwe pogingen heeft gedaan om werk te vinden, hoewel een inkomen noodzakelijk was om haar huisvesting te bekostigen. Voor de resterende periode verbleef verzoekende partij in het houtatelier van haar Syrische werkgever en bracht zij enkele nachten door in een hotel (NPO, p. 10).

Hieruit kan dan ook geenszins blijken dat verzoekende partij ernstige pogingen ondernomen zou hebben om een duurzaam leven uit te bouwen in Griekenland. Zij maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Voorts blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij erin geslaagd is om in Griekenland te voorzien in haar elementaire levensbehoeften. Zo heeft zij er gedurende enkele maanden als timmerman gewerkt. Zij verbleef in een studio en kon ook overnachten in het houtatelier van haar werkgever (NPO, p. 10). Daarnaast huurde zij gedurende een maand een studio (NPO, p. 10). Verzoekende partij vond via een kennis een werk in Griekenland (NPO, p. 9). In België volgt zij momenteel Nederlandse taallessen (NPO, p. 3). Voormelde elementen wijzen er eveneens op dat verzoekende partij over een zekere mate van zelfredzaamheid beschikt. Zij moet dan ook in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan op te bouwen en in haar eigen levensonderhoud te voorzien. Zij maakt geenszins aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

7. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 28 augustus 2025 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP wijst op haar haaruitval, de pijn in haar benen en voeten... als elementen van haar ‘onwelzijn’ zoals eerder beschreven in haar verzoekschrift en waarvan ze stukken heeft neergelegd. Het CGVS verwijt haar te weinig stukken te hebben neergelegd maar hierop repliceert ze met de verwijzing naar A320159 van de Raad, waarbij Gazanen geen bewijs dienen voor te leggen van hun psychologische problemen. VzP verwijst naar foto’s van haar dochter, haar volledig vernietigde huis, haar zoon. Ze stelt dat haar land vernietigd is, dit alles als bewijs van haar “lijden”, haar kinderen bevinden zich in een slechte situatie, haar schoonbroers zijn gedood, het gezin woont op straat.”

5. De verzoekende partij brengt met haar elementen die ze naar voor brengt tijdens haar vraag tot horen geen argumenten bij die afbreuk kunnen doen aan de in de beschikking van 24 juni 2025.

5.1. Wat betreft haar bijzondere kwetsbaarheid wordt in de hierboven geciteerde beschikking gesteld dat er niet ontkend wordt dat ze medische problemen heeft. Uit de medische documenten die ze neerlegt kan echter niet blijken dat haar medische problemen belangrijke gevolgen voor haar zelfstandig functioneren, autonomie en zelfredzaamheid met zich meebrengen. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand zeer moeilijk of niet in Griekenland zal kunnen werken of beroep zal kunnen doen op sociale bijstand. Ook blijkt niet dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). In de mate verdere psycho-medische opvolging noodzakelijk is, toont de verzoekende partij niet aan dat zij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische en/of psychologische ondersteuning. Uit haar verklaringen kan verder niet blijken dat ze een ernstige inspanning heeft geleverd om medische zorgen te verkrijgen in Griekenland noch dat ze bij een terugkeer naar Griekenland geen toegang zou hebben tot medische zorgen. Voorts blijkt uit niets en de verzoekende partij toont niet aan dat zij, om redenen voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in Griekenland geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg. In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg en sociale bescherming, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van

de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Griekse onderdanen. Bovendien hebben personen die internationale bescherming genieten, recht op een ziektekostenverzekering onder de voorwaarden die de wet aan Griekse burgers stelt. Het komt de verzoekende partij toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om *in concreto* aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en zij, zoals *in casu* aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. De verzoekende partij slaagt hier echter niet in. De verzoekende partij toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zal hebben tot of zal kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

Ze verwijst verder naar een arrest van de Raad waarbij ze aanvoert dat Gazanen geen bewijs dienen voor te leggen van hun psychologische problemen. De verzoekende partij dient er op gewezen dat de continentale en Belgische rechtstraditie geen precedentenwerking kent. Elk verzoek om internationale bescherming dient dan ook individueel en *in concreto* te worden beoordeeld. In de hierboven geciteerde beschikking werd de verzoekende partij er reeds op gewezen dat hoewel niet betwist wordt dat de situatie in Gaza een invloed kan hebben op haar, er uit haar verklaringen en documenten niet kan blijken dat ze zware psychische problemen ondervindt die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Haar verwijzingen naar de problemen in Gaza, kunnen dit eveneens aantonen. De verzoekende partij doet dus geen afbreuk aan de in de beschikking opgenomen grond en maakt niet aannemelijk dat ze beschikt over een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante Europese rechtspraak.

Bijgevolg liggen er geen overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, zodat er een ernstig risico is dat zij bij terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5.2. De verzoekende partij laat verder de vaststelling dat ze geen enkele poging heeft ondernomen om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen volledig ongemoeid. In deze wordt in herinnering gebracht dat in de hierboven vermelde beschikking werd vastgesteld dat ze nooit de intentie had om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen, ze geen inspanningen heeft gedaan om de Griekse taal te leren, ze reeds na vier maanden na het verkrijgen van haar Griekse paspoort Griekenland heeft verlaten, ze in staat was om te werken maar na de beëindiging van haar tewerkstelling geen inspanningen heeft geleverd om tewerkstelling te vinden en ze steeds in staat was om huisvesting te bekomen. Ze doet geen enkele moeite om deze te weerleggen waardoor ze hier geen afbreuk aan kan doen. De gronden in de beschikking worden dus behouden.

Indien de verzoekende partij het niet eens is met de vaststellingen en analyse in de beschikking, hetgeen volgt uit haar vraag tot horen, komt het haar toe om een concrete repliek tegen de inhoud van de beschikking in te brengen, hetgeen zij evenwel volledig nalaat. Zij gaat niet in tegen deze vaststellingen van de beschikking waardoor zij er niet in slaagt deze in een ander daglicht te stellen.

6. Bijgevolg wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, geen afbreuk gedaan aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij brengt aldus geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend vijftieng door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS